

Гвоздиевъ. (Съ тѣга) И не само ние — неговитѣ приятели, но и неприятелитѣ му.

Смилъ. Разбира се.

Алабашевъ. Като четохъ некролозитѣ на разнитѣ партии — взехъ да мисля, че на-става едно отрезвление.

Велина. Имате ли нѣкой?

Гвоздиевъ. Да! (Изважда нѣколко некро-лога).

Алабашевъ. Чакай да чуετε, какво пише клуба на грѣмовержцитѣ. (чете) Отлете още една звезда отъ небосвода на бедното българско небе! Склопи очи той за да не вижда онова, което става между насъ!

О бедна страна! Бедна по творчество — богата по злоба и мѣсть! Дано смъртта на неуморимия покойникъ докара отрезвление.

Гвоздиевъ. (Като мавха рѣжа) Спри, че немога да слушамъ. А какъ му гложгаха цар-вулитѣ приживѣ.

Алабашевъ. (сочи) Ето този е на Чер-ноземцитѣ. Недейте го чети Ще ви се по-търси.

Гвоздиевъ. Азъ ще направя извадки отъ всички некролози и статии и ще ги съ-поставя съ писаното по-рано — за да се об-рисуватъ нашитѣ противници. Защото тѣ и като изказватъ съболезнования — пакъ пар-тизанствуватъ.

Смилъ. Азъ ще ти подпомогна въ тая ра-бота (прелиства некролозитѣ) Ето отъ неприми-римитѣ, отъ службогонцитѣ. . . у-у-у!

Алабашевъ. Защо не може да стане отъ ковчега, за да чуе и види, какъ сж се преобразили?